

Busken som ikke ville brænde

Skriftsteder: 2 Mos. 2, 11–25; 3.

Hjælp til studiet: Patriarker og Profeter, s. 125–127; Fra Bibelens Skatkammer, bind 2, s. 89–99.

Lektiens hovedtanke: Vi skulle vise ærbødighed over for Gud.

Særlig for forældre

Ud fra denne lektie kan der gives en glimrende undervisning om ærbødighed. Du kan lægge vægt på ærbødighed under andagten. Du kan stadfæste det endnu mere gennem din egen holdning. Dit eget eksempel er den bedste undervisning.

Speciel sang: Om ærbødighed i Guds hus.

Søndag: Tag barnet med ud og lad det „opdage“ noget „mærkeligt“ i naturen, f.eks. insektet „knæleren“, der ser ud til hele tiden at bede.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Mandag: Tegn syv små firkanter på et stykke papir, sæt en stjerne eller et kryds for hver dag, hvor barnet har hørt efter og husket at lyde sine forældre. Lydighed gør mor og far glade, og, hvad der er endnu vigtigere, den gør også Gud glad.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Tirsdag: Lad barnet tegne nogle får på et stykke karton og derefter klippe dem ud. Beklæd dem med vat. De kan fremstille Moses' fåreflok.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Onsdag: Lad barnet give navne til alle de får, det lavede i går. Hjælp barnet til at forstå, at Gud kender hver enkelt af os ved navn og ved alt om os.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Torsdag: Lad barnet prøve at fortælle, hvad det mener om forskellen mellem at leve som prins og at leve som fårehyrde. Billeder kan være en hjælp til at se forskellen. Her er en

god anledning til at understrege det faktum, at „ting“ kun er af underordnet betydning.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Fredag: Lad barnet prøve at vise, hvordan man går ind i en kirke på den rigtige måde. Vis derefter hvordan man opfører sig, når man er i kirke. Barnet vil sikkert synes om denne leg.

Udenadsvers ☐ Lektien ☐

Læs beretningen igen: 2 Mos. 2, 1–16.

Udenadsvers: „Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren, vor skaber!“ Sl. 95, 6.

Lektien

„Mor, skynd dig!“ råbte Bo. „Der sidder sådan en mærkelig tingest herude.“

Mor skyndte sig ud for at se, hvad Bo var så optaget af.

„Se!“ Bo pegede på noget, der så ud som en pind med lange ben.

„Det er en knæler, Bo. Sådan hedder den, fordi det ser ud som om den beder, når den lægger sine forben sammen. Se, nu gør den det!“

„Sådan en har jeg aldrig set før,“ udbrød Bo.

„Der er mange mærkelige ting i naturen,“ sagde mor.

Men jeg ved noget, som var endnu mærkeligere end Bos knæler. Det var noget ude i naturen, som kun ét eneste menneske har set. Skal jeg fortælle dig om det?

Du husker nok, at den lille Moses blev lagt i en kurv, og at prinsessen fandt ham. Så skulle hans mor passe ham for prinsessen. Hun fik lov at beholde ham, indtil han var tolv år gammel. Så skulle han op og bo i paladset. Prinsessen sørgede for, at Moses fik alt, hvad han behøvede. Nu var han jo kongens dattersøn. Alle kunne lide ham. Og alle var ærbødige over for kongens dattersøn.

Men en dag efter at Moses var blevet voksen, gjorde han noget, som kongen ikke syntes om. Han måtte flygte fra sit fine hjem. Han gik og gik i lang tid, indtil han kom til et land, der hed Midjans land.

Der blev han fårehyrde. Det betyder, at han passede får. Medens han passede fårene den ene dag efter den anden, lærte han at blive tålmodig og venlig. På den måde forberedte Gud Moses til en stor opgave, han havde til ham.

En dag vidste Gud, at Moses var parat til den opgave. Og så var det, at der skete noget mærkeligt ude i naturen – det mærkelige, som kun ét menneske har set.

En dag, medens Moses passede fårene, så han noget lyse og gløde langt borte. Han gik nærmere, for bedre at kunne se. Det var en busk, der brændte. Det var der ikke så meget mærkeligt ved, før han opdagede, at busken ikke brændte op. Bladene var stadig pæne og grønne, skønt hele busken brændte.

Det var da mærkeligt, tænkte Moses. Han gik nærmere for at prøve at finde ud af, hvorfor busken ikke brændte op. Da hørte han noget. Der var nogen, som kaldte på ham. Og stemmen kom lige ud fra den brændende busk.

„Moses! Moses!” kaldte stemmen.

„Her er jeg!” svarede Moses.

Da sagde Gud, at Moses ikke måtte komme nærmere. Det var nemlig Gud, der talte til ham. Moses skulle også tage sine sko af, for det var et helligt sted, han stod på. Hvorfor var det sted helligt? Det var helligt, fordi Gud var der. Han var der for at tale til Moses. Gud sagde til ham, at han havde en stor opgave til ham. Han ville, at Moses skulle gå tilbage til Ægypten og føre hebræerne ud fra det land, hvor de var slaver for ægypterne.

Hele Jakobs familie var jo kommet til Ægypten, dengang der var hungersnød. Det husker du nok. Og nu fortalte Gud Moses, at det var på tide, de tog tilbage til Kana'an. Gud sagde også, at Moses ikke skulle være bange, for Gud ville være med ham og hjælpe ham.

Moses blev udvalgt til denne store opgave, fordi han elskede Gud og adlød hans befalinger. Da Moses stod lige i nærheden af Gud ved den brændende busk, var han meget stille og ærbødig og lyttede til, hvad Gud havde at sige til ham.

Og det er netop, hvad Gud ønsker af os, når vi kommer i sabbatsskole og kirke. Vi skulle sidde ganske stille og høre nøje efter. Gud taler til os gennem sangene, historierne og gennem bønner. Når der bliver holdt bøn, knæler vi ned og er ganske stille, fordi der er en, som taler til Gud. Det er netop, hvad vort udenadsvers siger, vi skulle gøre. Kan du huske det? „Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren, vor Skaber!” Sl. 95, 6.

